

„Pa si se hotel ugonobiti zastran take pobijalke, razbojnice, skaza-kuharice . . .?“

„Kdaj?“

„Te dni s sestradanjem — brez zamere.“

On me je zavrnil tiho:

„Hm, hm! Vse vem: to se je namerjalo — pri sosedovih; ni res, Tončka?“ Dekla, seveda, je prikimala zopet s tistim nasmehom, a Slavko je nadaljeval glasno, dobrodušno:

„Nekoliko sem bolehal na želodcu vsled dolgih sej pri izpitih, to je res; tudi med prijatelji sem se kratkočasil zvečer, pri Petelinu, ker nisem imel doma nikogar razven prostovoljne Succijeve naslednice, o kateri sem vedel, da jo ozdravi glad — brez zamere.“

Sram me je bilo in le navidezno sem trdila, da ni res, poslala Tončko na trg ter začela s pripravljanjem kosila in nalašč — tudi čebulne polivke, katera se mi je pa danes izvrstno sponesla.

Slavko je gledal mene in polivko ter se mi smejal brez vsakega oponašanja, zato sem ga vprašala:

„Zakaj si me pahnil skozi vrata, grdoba?“

„Da mi nisi pobila vse kuhinjske posode; sem še suplent.“

„Pa to je grdo.“

„Seveda ni lepo; a kadar bo posoda zopet cela, te lahko pripeljem slavnostno zopet nazaj in zaklenem vrata — zunaj.“

Kaj sem hotela reči na to. Smejala sem se in jezila, seveda.

„Zakaj si me pa zjutraj oponašal?“

„Hm, hm! Veš, dušica, to je tako: ker ni šlo z grda, sem skusil z lepa; nekaj gotovo pomaga.“

„Vidim, da si filozof tudi v praksi.“ Pogledala sem mu v oči in v brado.

Pogladil si je tisto lepo, črno brado in mi zapretel s prstom odhajaje v sobo:

„Tako, tako!“

Opoldne je bil pri obedu zopet stari red in nekdanja prijaznost, a meni stokrat lepša. Tisto zlato solnce . . .

„Ti“, mi je rekel, „Tončka je imela te dni mnogo opravila s teboj; treba, da ji kaj navržeš.“

„Sem ji že dala — krono.“

„Mhm, dobro!“ Ko je prinesla Tončka drugo jed, ji je podaril tudi — krono, ta nagajivec, in me pogledal pomenljivo.

Zopet sem molčala, zakaj popolnoma me je imel v oblasti.

Moja mati je pametna žena: vedela je naprej, kje bo dobro njeni Netki; jaz pa upam še lepših dnij. Veselim se časa, ko bo Slavko v zadregi in zardel stopil k moji mami ter jo povabil na botrinjo.

To sem morala še dodati dnevniku, če-tudi mi ni vse v čast, pa mi je v veselje.

Ivanu Veselu Koseskemu.

Sloveč ni bil in slavjen ne,
Pač skoro bil pozabljen je,
Dasi zaslužil častnih dik
In venca je iz lavorik.

Kar storil je za narod svoj,
Med nami še ima obstoj.
Zakaj pa strt bil nanj spomin,
Ko bil je Slave vreden sin?

To je usoda naših mož,
Da trnja jim sadé, ne rož,
In da pozabijo ob noč,
Kaj rodu bili so nekoč!

Posavska.